

**Рівненський державний гуманітарний університет
Історико-соціологічний факультет**

УДК.930.1
ББК 63
І - 90

ІСТОРІЯ ОЧИМА МОЛОДИХ ДОСЛІДНИКІВ

**Матеріали регіональної науково-практичної
конференції молодих вчених, аспірантів,
здобувачів, магістрантів**

Випуск III

Рівне – 2008

Історія очима молодих дослідників. Збірник наукових праць.
Випуск 3 / Редкол.: В.Шеретюк, Л.Галуха, П.Савчук, Р.Давидюк. –
Рівне: РДГУ, історико-соціологічний факультет, 2008. – 287 с.

Збірник містить результати наукових пошуків з актуальних
проблем української та світової історії, виголошені на регіональній
науковій конференції молодих вчених, аспірантів, здобувачів,
магістрантів 13 грудня 2006 року (Рівне, РДГУ, історико-соціологічний
факультет).

Редколегія:

Шеретюк В.М. – голова редколегії, кандидат історичних наук, доцент
Галуха Л.Ю. – заступник голови редколегії, кандидат історичних наук,
доцент

Савчук П.О. – кандидат історичних наук, професор
Давидюк Р.П. – кандидат історичних наук, доцент

Літературне редагування:

Бородинська Л.І. (розділи 1,3)

Кревська Г.А. (розділ 2)

Тимочко І.Б. (розділ 1)

Рецензенти:

Троян С.С. – доктор історичних наук, професор

Жилюк С.І. – доктор історичних наук, професор

Рекомендовано до друку Вченою Радою Рівненського державного
гуманітарного університету (протокол № 11, від 27.06.2008 р.)

© Історико-соціологічний факультет РДГУ
© Українське історичне товариство при
історико-соціологічному факультеті РДГУ

основні маршрути експорту нафти і газу. На користь Москви – наявність дуги нестабільності на південь від Середньої Азії і Кавказу, яка включає Афганістан, Іран і райони, населені курдами. Племенні ворожнечі в Афганістані і режим ісламізму в Ірані поки що закривають шлях каспійській нафті і газу до портів Індійського океану. Серйозне ослаблення російських геополітичних позицій може наступити, якщо Афганістан стане надійнішою і стабільнішою державою або якщо фундаменталісти будуть витіснені з влади в Ірані [8; 35-36].

Загалом же сучасне геополітичне становище Росії можна однозначно оцінити як надзвичайно важке, а можливості геополітичного розширення – як надзвичайно обмежені [4; 29].

Отже, політика Росії в Середній Азії і на Кавказі, як основного учасника економічних відносин, формування регіональних комплексів безпеки і центру тяжіння на пострадянському просторі, її двосторонні контакти з країнами регіону піддавалися коректуванню не раз, але незмінним залишався курс на добросусідські відносини. За роки незалежності створена ціла система економічних, науково-технічних і культурних зв'язків, укріплена і розширена загальна інфраструктура комунікацій і засобів зв'язку. Всі держави регіону зацікавлені в зміцненні двосторонніх відносин і у вирішенні проблем безпеки, мають відносно налагоджену взаємодію в боротьбі проти міжнародного тероризму, незаконного розповсюдження наркотиків і інших нетрадиційних погроз [9; 474].

Таким чином, говорити про остаточне витіснення Росії Вашингтоном ми не можемо. Так само непродуктивно зводити російсько-американські відносини в Середній Азії і на Кавказі до формату суперництва і навіть конфронтації. Росії на південних кордонах потрібна стабільність. Якщо говорити цинічно, то не так вже важливо, хто зуміє цю стабільність забезпечити. І якщо у Кремля немає ресурсів для того, щоб грати роль регіонального поліцейського, то чи не простіше розділити ці функції з Вашингтоном. Американізація регіону – не таємна антиросійська змова. Це – геополітичний тендер, який Росія програла багато в чому завдяки власним помилкам. У американській присутності зацікавлені більшість країн регіону. Таким чином, США і Росія на Кавказі приречені на співпрацю. І якщо у перших є матеріальні ресурси, то у других реальний досвід управління політичними процесами в регіоні. Сьогодні російській дипломатії треба навчитися жити з американською присутністю, опанувавши по ходу справи істину, що регіональна безпека важливіша за тактичні розбіжності і суперечності, а стабільність краще забезпечувати спільно [2; 46].

Джерела і література:

1. Арбатов А. Національна політика Росії в багатополіарному світі // Світова економіка і міжнародні відносини. – 2000. – № 10. – С. 15-18.
2. Вовк В. Харитонova Н. Зовнішньополітичні пріоритети країн Центральної Азії // Азія і Африка сьогодні. – 2004. – № 9. – С. 40-46.
3. Гусаков В. Зовнішньополітичні альтернативи незалежного Казахстану // Людина і політика. – 2001. – №1. – С. 35-43.
4. Гусаков В. Десятирічний досвід незалежності Киргизстану // Людина і політика. – 2001. – № 6. – С. 27-34.
5. Дубін В. Росія та сусіди: проблеми взаєморозуміння // Критика. – 2005. – №5. – С. 17-21.
6. Кара-Мурза С.Г. Експорт революції: Ющенко, Саакашвілі... – М.: Алгоритм, 2005.
7. Касенов У. Нова „велика гра” в Центральній Азії // Азія і Африка сьогодні. – 2004. – № 5. С. 29-34.
8. Нарочницька Н.А. Політика Росії на порозі третього тисячоліття // Міжнародне життя. – 1996. – № 9. – С. 26-40.
9. Орлов А.С., Георгієв В.А., Георгієва Н.Г., Сивохіна Т.А., Історія Росії. – М.: Проспект, 2003.
10. Сергійчук І.М. Новітня історія країн Азії та Африки (1918 – кінець ХХ ст.): Посібник для студентів вищих навчальних закладів. Університетська книга, 2002.

УДК 94 (4) + 94 (477)

Іванченко О.В.,
аспірант РДГУ
Науковий керівник:
проф. Постолювський Р.М.

ДІЯЛЬНІСТЬ ВИШЕГРАДСЬКОЇ ГРУПИ НА ПОЧАТКОВОМУ ЕТАПІ ТА СПІВПРАЦЯ З УКРАЇНОЮ

Вишеградська Група була створена в лютому 1991 року в результаті зустрічі лідерів Угорщини, Польщі й Чехословаччини. Спочатку члени цієї Групи мали на меті винятково політичні цілі: трансформація інфраструктури, що залишилася в спадщину від Варшавського Договору й Ради Економічної Взаємодопомоги, взаємне співробітництво у військовій сфері й проведення спільної політичної лінії щодо Заходу з метою форсування процесу вступу до ЄС. Незважаючи на опір СРСР і завдяки погодженню Заходом, Вишеградській Групі вдалося швидко здійснити розпуск ОВД і РЕВ. Однак надії на швидке членство в ЄС виявилися дещо перебільшеними.

До 1992 року, у зв'язку з розпадом Радянського Союзу, фактори колективної безпеки, що були однією з мотивацій при створенні

Вишеградської Групи, вичерпали себе. Остання обставина стала головною причиною того, що об'єднання ввійшло в стан кризи, що посилювалась дезінтеграційними процесами в Чехословаччині, словацько-угорським протистоянням, пов'язаним зі становищем угорської меншини в Словаччині, а також локальним словацько-угорським конфліктом з приводу будівництва греблі Надморош-Габчикуво на Дунаї. Однією з ознак кризи, що виникла, стало й те, що у період 1990-1992 років питома вага взаємної торгівлі країн-учасниць Вишеградської четвірки у загальному обсязі їхніх зовнішніх зв'язків скоротилася. У цій ситуації прем'єр-міністр Чехословаччини Вацлав Клаус в одному з інтерв'ю відзначав, що співробітництво в межах Вишеградської четвірки є малоефективним і сумнівним з погляду його доцільності [8].

У свою чергу, Румунія й Словаччина говорили про можливість створення осі Братислава-Бухарест-Белград із наступним підключенням Києва й Москви.

Однак Захід, виходячи, насамперед, з того, що ця група з населенням близько 65 млн. жителів мала важливе геостратегічне положення, був зацікавлений в існуванні Вишеградської Групи, оскільки розглядав цю регіональну структуру як важливий елемент стабілізації цієї частини Європи, а також як необхідний етап на шляху її членства у ЄС. У тому числі, з погляду перспектив розвитку торгових контактів між країнами Східної і Західної Європи.

21 грудня 1992 року у Кракові члени Вишеградської четвірки підписали Центрально-європейську угоду про вільну торгівлю. Вона набрала чинності 1 березня 1993 року. Відповідно до цієї угоди країни Вишеградської четвірки зобов'язалися протягом восьми років (до 1 січня 2001 року) повністю уніфікувати митні тарифи [7].

Лібералізацію торгівлі промисловими товарами передбачалося здійснюватися поетапно. Усі товари були розділені на три частини. На товари першої групи мито було скасовано відразу, на товари другої групи – протягом 4-5 років, третьої – до січня 2001 року. До останньої групи були віднесені деякі види металургійної продукції, текстильної й взуттєвої промисловості. Основна мета угоди декларувалася необхідністю надання нових стимулів економічним зв'язкам у Центральній Європі [1, с. 95].

Реалізація угоди вимагала проведення країнами Вишеградської Групи упорядкування енергетичної, монетарної, фінансової, зовнішньоекономічної та приватизаційної політики.

Якщо при створенні Вишеградської четвірки усі політичні суб'єкти в Чехословаччині погодились на Вишеградське співробітництво, то,

починаючи з 1992 року, почали з'являтися розбіжності в поглядах на подальшу діяльність та існування Вишеградської Групи. Основною причиною цього став розпуск у Чеській Республіці найбільш могутнього політичного утворення на той час – Громадянського Форуму, що стало поштовхом до появи основного гравця на чеській політичній сцені – Громадянської Демократичної партії. Її представники висловлювали немало заперечень щодо перспективності подальшого розширення регіонального співробітництва між країнами Вишеградської четвірки. Один із лідерів Громадянської Демократичної партії, Вацлав Клаус, ніколи не приховував свого негативного ставлення до можливого майбутнього співробітництва і вважав створення Вишеградської трійки, а пізніше Вишеградської четвірки, всього лише намаганням цих країн віднести себе до Західної Європи та відмежуватися від інших посткомуністичних країн, вважаючи себе „більш рівними”. Такий підхід, який відповідав майбутній концепції зовнішньої політики Чехії, чітко визначав негативне ставлення до можливості більш тісного діалогу з країнами-партнерами. Майбутній міністр закордонних справ Чеської республіки Йозеф Зіленіч заявив (у програмі Громадянської Демократичної партії) про потенційну співпрацю з регіоном Центральної Європи та про те, що інтеграція з Польщею й Угорщиною не є передумовою для інтеграції Чехословаччини до Європейських інтеграційних процесів, і що взаємне співробітництво не є гарантією досягнення позитивного результату [6, с. 125].

Такий підхід докорінно відрізнявся від підходу польської дипломатії, що розглядала Вишеградську четвірку як інструмент відновлення та розвитку добросусідських двосторонніх відносин, які б сприяли стабілізації політичного клімату та створенню сприятливих умов загалом у Центральній Європі. Більш того, це мало справляти позитивний вплив на демократичний розвиток нових держав, що утворилися на теренах колишнього Радянського Союзу і, особливо, на Україну, Білорусь та держави Балтії. Польська дипломатія також усвідомлювала той факт, що країни, які об'єдналися у Вишеградську Групу, могли б разом, шляхом координації зусиль, досягти кращих результатів у процесі інтеграції до європейських структур, ніж якщо б вони рухалися окремо та поодиночі [5].

Моделлю співпраці, що переважала в межах Вишеградської Групи, стала модель, яку підтримало нове політичне керівництво Чехії та Угорщини, а саме – модель без будь-яких сталих органів влади та з орієнтацією, головним чином, на досягнення більш високої ефективності економічного співробітництва. Що стосується пер-

спектив інтеграції інших посткомуністичних країн Східної Європи до вищих форм взаємного співробітництва, то як Чеська Республіка, так і Угорщина не мали заперечень проти цього. Однак вони вказували на те, що різний ступінь економічного процвітання у різних країнах може призвести до створення груп країн відповідно до їхніх економічних умов, що не дасть користі подальшому розвитку такого багатостороннього співробітництва. Прем'єр-міністр Угорщини того часу, Йозеф Анталл, уже в 1991 році заявив, що держави Вишеградської Групи є найбільш економічно й політично розвинутими країнами у регіоні Центральної та Східної Європи, а відтак членство у цьому клубі на цей час не повинно поширюватися на інші країни. Чеська дипломатія поділяла цю думку [4, с. 6].

І чим менше схилилась Чеська Республіка на користь більш тісного співробітництва зі своїми сусідами з Вишеградської четвірки, тим більше слабшала позиція щодо користі багатостороннього співробітництва з Україною. Роз'єднання Чеської та Словацької Республік призвело до втрати прямих зв'язків між Чеською Республікою та Україною й рештою країн Східної Європи. Головним пріоритетом зовнішньої політики Чехії стала інтеграція до Європейського Союзу та Організації Північно-Атлантичного Договору, а чеські політики дотримувалися скептичних поглядів щодо можливостей участі в діалозі між Західною та Східною Європою. Крім того, економічний розвиток і політичні події в Україні та Російській Федерації сприймалися як потенційний ризик з точки зору безпеки, через побоювання щодо демократичної орієнтації цих країн, а також через страх перед проникненням організованої злочинності з боку вихідців із пострадянських республік та масовим напливом незаконних мігрантів [3, с. 38-46].

Пожвавлення стосунків у межах країн Вишеградської Групи, а також стосунків з Україною розпочалося після того, як у 1998 році до влади у Чеській Республіці прийшов соціал-демократичний уряд меншості. Одним із проявів цього поживлення стала зустріч прем'єр-міністрів Чеської Республіки, Польщі та Угорщини у жовтні 1998 року в Будапешті, на якій вони погодилися відновити співробітництво у рамках Вишеградської Групи.

Всупереч численним прогнозам зі вступом країн Вишеградської четвірки до Європейського Союзу у травні 2004 року група не припинила існування, а радше отримала додаткові імпульси для інтенсифікації діяльності. Вишеградська Група, безумовно, має свій позитивний вплив на „східний вимір” політики Євросоюзу, таким чином наближаючи Україну до вступу в Європейський Союз [2, с. 385].

Логіку взаємодії України та Вишеградської четвірки виключають вигоди постійної і безпосередньої української участі в роботі органів „Вишеграду” – регулярних зустрічах прем'єр-міністрів, галузевих міністрів і т.п. з метою координації співробітництва в Центральній та Східній Європі.

Однак, існує зовсім невеликий шанс, що країни Вишеградської четвірки погодяться на вступ України до цього міжнародного об'єднання як повноправного члена.

Україні навряд чи слід сподіватися на прискорений вступ до „Вишеграду”. Проте, українській стороні потрібно більш раціонально сконцентруватися на розвитку відносин з цим міжнародним регіональним об'єднанням у форматі „В-4+1” (Україна).

Основними напрямками співпраці України і Вишеградської четвірки можуть бути наступні:

- координація зовнішньополітичної діяльності України з Вишеградською четвіркою на багатосторонній основі;
- забезпечення солідарної підтримки країн „Вишеграду” європейським інтеграційним і євроатлантичним планам України;
- передача країнами Вишеградської четвірки досвіду їх європейської інтеграції Україні;
- формування багаторівневого механізму співробітництва України і Вишеградської Групи, який включатиме й участь українських представників у засіданнях різних вишеградських структур і комісій хоча б як спостерігачів;
- розширення програм Вишеградського фонду і на Україну.

Перспективно виглядає також налагодження тіснішої взаємодії української дипломатії з дипломатією країн Вишеградської Групи в міжнародних організаціях, причому не лише ЄС, а й ОБСЄ, Раді Європи, Організації Чорноморського економічного співробітництва, Балтійсько-Чорноморсько-Каспійській вісі.

Отже, співробітництво між Україною та Вишеградською четвіркою й надалі ґрунтуватиметься на спільних зовнішньополітичних цілях, що створює можливості і сприяє подальшому розвитку добросусідських відносин та ширшому співробітництву на багатосторонній основі.

Джерела і література:

1. Досвід країн Вишеградської четвірки на шляху до ЄС. Можливості для України. Аналітичні оцінки. – Ужгород, 2003. – 136 с.
2. Зленко А. Дипломатія і політика. Україна в процесі динамічних геополітичних змін. – Харків, 2003. – 559 с.
3. Зеленко Г. Вишеградська четвірка матиме на Заході те, що зробить на Сході // Політика і час. – 2005. – № 2. – С. 38-46.

4. Bukalska P. Nowa Grupa Wyszehradzka w nowej Unii Europejskiej - szanse i mozliwosci rozwoju. – Warszawa, 2003. – S. 6.
5. E. Krzemień, Pięty partner, „Gazeta Wyborcza” 15. II. 1994.
6. P. Deszczyński, Polska w systemie stosunków międzynarodowych, Poznań 1995. – S. 454.
7. <http://www.visegradgroop.org>
8. <http://www.visegrad.info>

УДК 316.32

Коломис Р.В.,
 магістр історико-
 соціологічного
 факультету РДГУ
 Науковий керівник:
 проф. Р.М.Постоловський

ГЛОБАЛІЗАЦІЯ: ШЛЯХИ РОЗВИТКУ

Сучасний світовий розвиток суспільства з його неординарністю і непередбачуваністю супроводжується різноманітними явищами та процесами, один з яких отримав назву „глобалізація”. Автор, насамперед, прагне надати узагальненої картини суспільно-політичних та соціально-економічних процесам у світі; окреслити основні вектори спрямування глобалізації, а також проаналізувати вплив глобалізації на навколишній світ.

Сьогодні термін „глобалізація” отримав виражене емоційне забарвлення. Одні вважають, що це корисний процес, що має ключове значення для розвитку світової економіки в майбутньому і що він неминучий і необоротний. Інші ставляться до нього вороже, навіть зі страхом, вважаючи, що глобалізація веде до збільшення нерівності між країнами й, у їхніх межах, породжує загрозу зростання безробіття і зниження рівня життя та служить гальмом на шляху соціального прогресу.

Глобалізація це:

- с табільні, довготривалі негативні екологічні та інші наслідки господарювання людини на планеті, що досягли у другій половині ХХ ст. масштабів, здатних викликати небезпеку не тільки відчутно близького вичерпання природних ресурсів, які неможливо відтворити, але й непрогнозованої за її наслідками мутації всієї біосфери Землі, включаючи людину (екологічний баланс, який геоісторично склався, безповоротно порушений, сенс і зміст того, що стихійно йде йому на зміну, ще потрібно досягнути);

- розвиток усіх комунікацій, інфраструктур та відносин, які призводять до такого ступеня соціальної взаємопов'язаності та взаємозалежності світу, коли вельми численні ознаки соціально-історичної відсталості особистості, конкретних суспільств та сучасної людини як роду в цілому стають проблемою всього людства, що загрожує його безпеці, перспективам його висхідного розвитку і самому збереженню життя на планеті;

- поява перших суб'єктів світової економіки і політики (транснаціональних корпорацій, держав, міжурядових організацій), сполучення інтересів, здібностей та можливостей, які потребують від них і дозволяють їм діяти глобально в одній чи декількох сферах життєдіяльності на повсякденній основі („суб'єктів глобальних відносин”) [5, 13-14].

Загалом глобалізація являє собою загальнопланетарний вимір інтернаціоналізації. Процес глобалізації містить у собі декілька складових: інституційні процеси, культурну універсалізацію, економічні процеси, соціальні тенденції.

Особливої уваги заслуговують політичні фактори глобалізації, серед яких:

- 1) диверсифікація складових дієвості та конкурентоспроможності держав;
- 2) відносне зниження ролі держав як міжнародних акторів на користь піднаціональних, наднаціональних та транснаціональних;
- 3) збереження закономірності нерівномірності розвитку, поглиблення розбіжностей потенціалу окремих націй та перспектив національного розвитку;
- 4) накопичення невідповідностей і суперечностей міжнародного регулювання, актуалізація проблем гармонізації акторів різного рівня розвитку та збалансування відповідальності.

Як достоїнства глобалізації слід виокремити такі:

- 1.Ріст кількості та якості споживацької продукції на світовому ринку.
- 2.Бурхливий технологічний прогрес, унаслідок якого зменшується собівартість продукції, що випускається, і знижуються ціни на значну частину товарів масового попиту.
- 3.Виникнення нових робочих місць, переважно в невиробничій сфері, внаслідок розвитку інформаційних технологій.
- 4.Значно ширший та вільніший, ніж ще 10-15 років тому, доступ до інформації і відповідне поширення можливостей та способів комунікації у світовому масштабі.
- 5.Підвищення життєвого рівня, відносно покращення основних соціальних показників у більшості регіонів світу.

ЗМІСТ

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ УКРАЇНСЬКОЇ ІСТОРІЇ	3
Мирончук М. ЗАХІДНИЙ ВЕКТОР ЗОВНІШНЬОПОЛІТИЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ДАНИЛА ГАЛИЦЬКОГО.....	3
Прокопчук С. БЕРЕСТЕЦЬКА БИТВА 1651 р. У НАЦІОНАЛЬНОМУ ЛІТОПИСІ XVII-XVIII ст.....	8
Парфенюк В. ПЕРЕЯСЛАВСЬКА РАДА У МІФАХ ТА ФАКТАХ.....	14
Мельник І. СОЮЗ ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНИ ТА ЙОГО БОРОТЬБА ЗА ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВНОСТІ.....	22
Копищик А. ПОЛІТИКА УКРАЇНСЬКОЇ ЦЕНТРАЛЬНОЇ РАДИ ЩОДО НАЦІОНАЛЬНИХ МЕНШИН: СУЧАСНА ВІТЧИЗНЯНА ІСТОРІОГРАФІЯ ПРОБЛЕМИ.....	28
Кукурудза А.Р. ІДЕЙНО-НАЦІОНАЛЬНА СУТНІСТЬ АВТОКЕФАЛІЇ УАПЦ.....	32
Рачок В. УКРАЇНСЬКІ ПОЛІТИЧНІ ПАРТІЇ НА ВОЛИНІ У МІЖВОЄННИЙ ПЕРІОД.....	39
Фалат О. ПОЛІТИКА ПОЛЬСЬКОЇ ВЛАДИ ЩОДО УКРАЇНСЬКОЇ КООПЕРАЦІЇ НА ВОЛИНІ У 30-Х РОКАХ XX СТОЛІТТЯ.....	47
Самсонюк Т.М. ДІЯЛЬНІСТЬ КАРАЛЬНО-РЕПРЕСИВНИХ ОРГАНІВ У ЗАХІДНІЙ УКРАЇНІ 1939-1941 РР.: РАДЯНСЬКА ТА ПОСТРАДЯНСЬКА ІСТОРІОГРАФІЯ.....	53
Кратюк І.Б. „ДОПОМІЖНА УКРАЇНСЬКА ПОЛІЦІЯ” ЯК СУБ’ЄКТ ГОЛОКОСТУ.....	63
Михальчук Р. ЖОВТЕНЬ 1942-ГО: ТРАГЕДІЯ МІЗОЦЬКИХ ЄВРЕЇВ.....	68
Писцьо В. СТАНОВИЩЕ УКРАЇНСЬКИХ ОСТАРБАЙТЕРІВ У РОКИ НІМЕЦЬКО-РАДЯНСЬКОЇ ВІЙНИ.....	78
Карпуніна Т.О. ХОЛМСЬКО-ВОЛИНСЬКА ТРАГЕДІЯ, ЇЇ ПЕРЕДУМОВИ, ПЕРЕБІГ, НАСЛІДКИ.....	85

Вертелецька Н.В. ОСОБЛИВОСТІ „РАДЯНІЗАЦІЇ” НА РІВНЕНЩИНІ ПІСЛЯ ДРУГОЇ СВІТОВОЇ ВІЙНИ.....	91
Бондарчук-Саввон Н.С. МІСТО ІЗЯСЛАВ У ЕТНОНІМАХ ТА ТОПОНІМАХ.....	96
ПОЛІТИЧНІ ПРОЦЕСИ СВІТОВОГО РОЗВИТКУ	103
Калитюк О.О. СОЦІАЛЬНИЙ РОЗВИТОК ТА ПРАВОВІ ОСНОВИ ХЕТТСЬКОЇ ДЕРЖАВИ.....	103
Петлюк І.В. БОСНІЙСЬКІ СЛОВ’ЯНИ-МУСУЛЬМАНИ: ТРАНСФОРМАЦІЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ САМОСВІДОМОСТІ (XV – поч. XX ст.).....	109
Давидчук С.Ю. ІНКОРПОРАЦІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ЕЛІТИ В РОСІЙСЬКЕ ДВОРЯНСЬКЕ СЕРЕДОВИЩЕ У XVIII ст.....	117
Кедрук О.П. „ОСВІЧЕНИЙ АБСОЛЮТИЗМ”: ТЕОРІЯ І ПРАКТИКА.....	124
Шмид О.П. ЧЕСЬКА АГРАРНА КОЛОНІЗАЦІЯ ВОЛИНІ В ДРУГІЙ ПОЛОВИНІ XIX ст.....	129
Івчик Н.С. ТЕНДЕНЦІЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІТИКИ РОСІЇ ЩОДО НІМЦІВ ВОЛИНІ У XIX ст.....	136
Нагорнюк О.М. ДЕМОГРАФІЧНИЙ СКЛАД РОСІЙСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ МЕНШИНИ ЗАХІДНОЇ ВОЛИНІ В 1920-х -1930 рр.	145
Долганов П.С. МІЩАНСЬКЕ БРАТСТВО – АРТИКУЛЯТОР ІДЕЇ ЗМІН СОЦІАЛЬНИХ РОЛЕЙ СУБ’ЄКТІВ ЗАХІДНОУКРАЇНСЬКОГО ПОЛІТИКУМУ.....	150
Бунечко С.М. НАЦІОНАЛЬНИЙ АСПЕКТ КРЕДИТУВАННЯ ТОРГОВЦІВ У ПОЛЬЩІ (1930-ті РОКИ).....	156
Сухий П.В. КОЗАЧІ ФОРМУВАННЯ У ВЕРМАХТІ ТА СС.....	163
Галуза В.П. УКРАЇНСЬКА „ЦІНА” ПЕРЕМОГИ У ВЕЛИКІЙ ВІТЧИЗНЯНІЙ ТА У ДРУГІЙ СВІТОВІЙ ВІЙНАХ – ТАЄМНИЦЯ ЗА СІМОМА ЗАМКАМИ?	171
Федюкевич О.В. ПАРТІЙНО-ПОЛІТИЧНА СИСТЕМА ДЕРЖАВИ: ЛЕГАЛІЗАЦІЯ ПРАВЛЯЧИХ СИЛ	178

Козлюк Р.В. СЕРЕДНЯ АЗІЯ І КАВКАЗ: МІЖ РОСІЄЮ І США	184
Іванченко О.В. ДІЯЛЬНІСТЬ ВИШЕГРАДСЬКОЇ ГРУПИ НА ПОЧАТКОВОМУ ЕТАПІ ТА СПІВПРАЦЯ З УКРАЇНОЮ	188
Коломис Р.В. ГЛОБАЛІЗАЦІЯ: ШЛЯХИ РОЗВИТКУ	193
Желізняк В. ГЛОБАЛІЗАЦІЯ ЯК СУСПІЛЬНО-ПОЛІТИЧНИЙ ФЕНОМЕН: ВИТОКИ І СТАНОВЛЕННЯ	203
ДУХОВНО-КУЛЬТУРНЕ ЖИТТЯ	206
Ісічук Т.С. ХРИСТІЯНСЬКИЙ ВПЛИВ НА РОЗВИТОК КУЛЬТУРИ КИЇВСЬКОЇ РУСИ	206
Бородинська Л.І. ВИДАВНИЧА ДІЯЛЬНІСТЬ СВАНГЕЛЬСЬКИХ ХРИСТІЯН В УМОВАХ ДРУГОЇ РЕЧІ ПОСПОЛИТОЇ	212
Сфимець А.К. НА ДДНІПРЯНСЬКІ ЕМІГРАНТИ У КУЛЬТУРНОМУ ЖИТТІ ЗАХІДНОЇ ВОЛИНИ (1921-1939)	217
Пивоварчук Н.М. МІЖВОЄННА ПРАГА – РОСІЙСЬКИЙ ОКСФОРД	222
Олексій Заворотній БЕРЕСТЕЦЬКА СІЧА. ДРАМА	226
ЗМІСТ	285

Наукове видання

Історія очима молодих дослідників

*Збірник матеріалів регіональної наукової конференції
молодих вчених, аспірантів, здобувачів, магістрантів*

Випуск 3

Відповідальні за випуск: **Шеретюк В.М.** – кандидат історичних наук,
доцент, декан історико-соціологічного
факультету РДГУ

Галуха Л.Ю. – кандидат історичних наук,
доцент, заступник декана історико-
соціологічного факультету РДГУ

Комп'ютерна верстка: *Бородинська Л.І., Самсонюк В.Б., Третяк О.Ю.*
Комп'ютерний макет: *Третяк О.Ю.*

Позиція редколегії може не збігатися з думками авторів
Відповідальність за наукову точність і грамотність матеріалів несуть
автори та їх наукові керівники

Підписано до друку 15.07.2008 р. Формат 60х84 1/16.
Гарнітура Times New Roman. Папір офсетний.
Друк ізографічний. Умовин. друк. арк. 15,2.
Наклад 100 прим. Зам. №55/1.

Адреса редакції: кафедра політичних наук, Рівненський державний гуманітарний
університет, вул. Остафова, 29, м. Рівне, 33027.

Віддруковано засобами оперативної поліграфії
редакційно-видавничого відділу
Рівненського державного гуманітарного університету